

Zoetermeer

NEDERLANDS
**THRILLER
FESTIVAL**

*Winnaars
schrijfwedstrijd
2018*

Inhoud

Voorwoord	4
Opgesloten in de school	6
Wolven?	12
Ga niet in de tram!	16
De Horrorclown	22
Cato en de griezelboom	28
Thrillerschrijvers top vijf	34
Longlist	35
Colofon	36
Mede mogelijk gemaakt door	37

Voorwoord

Vanaf 26 oktober is Zoetermeer voor de tiende maal de spannendste stad van Nederland. Dit jubileum wordt grootser dan ooit gevierd en begint met een spetterende lasershow op vrijdagavond. Daarna zijn er gedurende ruim een week allerlei spannende activiteiten en ook deze keer behoort de schrijfwedstrijd voor de jeugd tot de vaste programmering. Op zondagmiddag 28 oktober zal de prijsuitreiking plaatsvinden en we hopen dat veel zussen, broers, moeders, vaders en natuurlijk opa's en oma's aanwezig zullen zijn om dat mee te maken! Die prijsuitreiking is, zoals altijd, in het Zoetermeerse Stadstheater, dat die middag overigens gevuld is met bekende schrijvers, boeken, lezingen en nog veel meer.

Ook in dit jubileumjaar stonden we versteld van het aantal inzendingen, maar nog meer van de kwaliteit. Het ene verhaal was nog spannender dan het andere en het was voor de jury dan ook heel lastig om daar de beste verhalen uit te halen. Het is toch bijna ongelooflijk dat er zoveel jonge talenten in Zoetermeer zijn? Het betekent een zekere toekomst voor het Thrillerfestival, want deze getalenteerde jongeren blijven vast spetterende verhalen of boeken schrijven en zullen over een aantal jaren zelf als schrijvers aanwezig zijn op het festival.

Van de mooiste en spannendste verhalen wordt ook dit jaar een boekje gemaakt, een boekje dat ook als geschenk dient voor de sponsoren. Daarmee worden de jonge schrijvers dus nu al bekend!

Steeds meer (culturele) instellingen in Zoetermeer verlenen hun medewerking aan het festival. De hele week (vanaf 26 oktober) zijn er tal van spannende activiteiten in de stad. Voor een overzicht daarvan kunt u terecht op de website van het Nederlands Thrillerfestival. In het Stadstheater vindt op dezelfde zondag de uitreiking van onze eigen Gouden Vleermuis plaats. Wie de prijs gaat winnen, is nog geheim, maar u mag het niet missen!

Ik wens onze jonge schrijvers heel veel succes en ik hoop u op die middag te ontmoeten in het Stadstheater!

Ria Oosterop

Voorzitter Nederlands Thrillerfestival

Opgesloten in de school

Larissa Schrama
IKC Klimboom

Thriller

Het was maandagochtend en de zomervakantie is net voorbij. Larissa heeft een heel leuke vakantie gehad, maar ook wel zin om weer naar school te gaan. De wekker gaat af en Larissa staat op met een blij gezicht. Ze wast haar gezicht en kleedt zich aan, dan gaat ze naar de keuken om haar brood te maken en haar spullen te pakken. Het is bijna 8 uur en haar vriendin komt aan de deur en samen lopen ze naar school. Als ze langs de bosjes lopen, horen ze iets ritselen in de struiken. Het geluid komt steeds dichterbij. De meiden zijn nieuwsgierig en kijken in de struiken. Dan zien ze iets, maar ze weten niet wat. Het lijken wel twee ogen. Ze komen dichterbij en schrikken zich rot. Het zijn inderdaad 2 oogjes en ze lijken wel bloedrood. Dan opeens zien ze niets meer en is het stil. Dan hoort Larissa weer geritsel. Larissa zegt tegen haar vriendin "ik begin het eng te vinden,

laten we snel doorlopen naar school".

Maar haar vriendin vindt het wel spannend en wil toch weten wat het is.

Ze pakken elkaars hand vast en gaan voorzichtig op hun knieën zitten. Het geritsel komt dichterbij en ze knijpen hard in elkaars hand. 'Auw', zegt Larissa, 'niet zo hard'. Dan opeens uit het niets gebeurt er dit.....: 'Miauw'. Het is een lief

klein poesje. De meiden moeten lachen, want poesjes zijn

helemaal niet eng. Even later zijn ze bij school. Ze lopen naar binnen en er is helemaal niemand. Ze kijken elkaar aan en snappen er niets van. Hoe kan dat nou? Het is toch een gewone schooldag. Ze lopen naar de kantine en daar is het donker. Eigenlijk best wel spannend. Opeens voelen ze de wind voorbijkomen en horen ze een deur dichtslaan. Ze zien een schim voorbij vliegen. 'Dat is raar', zegt Larissa tegen haar vriendin. 'Zag jij dat ook?'. Haar vriendin keek een beetje angstig, want nu vond ze het wel een beetje eng. Over de vloer kwam een dikke rookwolk die langzaam naar Larissa en haar vriendin toe kwam. De lampen gingen aan en uit. Larissa zag allemaal schimmen, maar het waren geen mensen maar het leken wel dieren. Opeens hoorde ze een zware stem die vroeg: 'Wat doen jullie hier?'. Ze schrokken zich kapot, want ze konden niet zien wie het was. Het licht bleef maar aan en uit gaan en daardoor konden ze niet zien wie het was. Het leek wel een vos, 'maar dat kan toch helemaal niet', dacht Larissa. Ze keek naar haar vriendin en eigenlijk wilde ze weg. Ze renden naar de deur, maar die zat op slot. Vanuit de kantine kwamen allemaal enge geluiden. 'Woooooh' en een gemene heksenlach. Ze probeerde nog een keer of de deur open kon, maar dat lukte niet. 'We moeten naar de andere deur', zei de vriendin tegen Larissa. 'Als we heel hard rennen, dan lukt het wel.' 'Nee', zei Larissa. 'Ik durf niet.' Haar vriendin durfde ook niet, maar ze moesten hier wel weg komen. De meiden lopen, bang heel bang, langs de kantine.

'Whaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!!! Zie ik daar een lekker hapje?' De meiden begonnen te gillen en te

rennen. 'Naar onze klas', zei Larissa. 'Naar onze klas.' De meiden gingen de trap op, maar het leek wel een glijbaan. 'Dit kan niet', gilde Larissa. 'We moeten', gilde haar vriendin. Opeens voelde de vriendin een hand op haar schouder en schoot naar voor. 'Klimmen, Larissa.' De meiden klommen naar boven via de leuning. Ze trokken zich naar boven. Larissa voelde een hand bij haar voet en gilde het uit van schrik. 'Ik ben het', zei haar vriendin. 'Phoeh, gelukkig.' Bovenaan de trap zag de kantine er nog enger uit. In al die flitslichten zagen ze mensen lopen. Ze zagen er heel eng uit. Larissa dacht te zien dat iemand een mes in zijn hoofd had. Ze pakte de hand van haar vriendin en rende naar de klas. Ze wilden zich verstoppen en deden de deur open. In de klas was niemand. Hier konden ze zich verstoppen. Larissa pakte een stoel en ging zitten. Dat was raar, het was zacht op de stoel. 'Hey, ik zit hier al.' Larissa schoot omhoog en begon te gillen. Haar vriendin zei, 'wat is er, Larissa?' 'Ik ging op iets zitten en het praat maar ik zie niets. Dan kan toch helemaal niet'. De vriendin gelooft er niets van en gaat op de stoel zitten. 'Hey joh, hier zit ik al.' De meiden beginnen te gillen en willen zo snel mogelijk de klas uit. Ze rennen naar de deur en willen hem opentrekken. Hij zit op slot. 'Larissa, wat

moeten we nu doen? We kunnen er niet uit.' Larissa is zo bang dat ze een stoel pakt en deze door het raam gooit. Ze vluchtten uit het raam en renden zo hard als ze konden naar een andere klas. Ze deden de deur open en in die klas zaten allemaal honden. Wel heel rare honden. Ze hadden allemaal

een grote glimlach op hun gezicht en heel scherpe hoektanden. De meiden stonden stijf van angst in de deuropening. Hun ogen vielen bijna uit hun hoofd. En opeens gebeurde het. De honden kwamen van de stoelen en liepen dreigend naar Larissa en haar vriendin. 'Doe de deur

dicht, doe de deur dicht', riep Larissa. Ze knalden de deur dicht en schoven de bank ervoor. Uit de klas klonk allemaal gegrom en gehuil van de honden. Larissa en haar vriendin wilden nog steeds uit de school ontsnappen. 'Misschien kunnen we door het raam van meester Alexander. Dan springen we gewoon naar buiten.' Larissa vond het wel een goed idee. Ze deden de deur open en gelukkig: daar zat meester Alexander. 'Meester, meester het is zo eng in de school.' De meester draaide zich om en had hele rare ogen en net zulke scherpe tanden als de honden. 'Ahhhhhhh, doe de deur dicht. Hoe moeten we nu weggkomen?' De tranen staan in hun ogen. Zo eng is het allemaal. "We moeten hier toch uitkomen want ik wil weg en ben bang. We gaan naar beneden en slaan daar een raam kapot". De meiden lopen naar de trap, maar de treden zijn weg. 'Nou en', denkt Larissa en ze springt op de trap die een glijbaan is. De meiden glijden naar beneden en komen op de grond terecht. Ze zitten in nattigheid. Het lijkt wel water. Dan kijken ze naar hun handen en die zijn helemaal rood. Het is geen water, maar het is allemaal bloed. Ze proberen op te staan en willen weglopen. Dan komen er allemaal schimmen op ze af. Ze kunnen geen kant op. Het is echt doodeng. 'Wat gaan ze doen? Als ze ons maar geen pijn doen.' Ze komen dichtbij en één van de schimmen pakt Larissa vast en dan.....

Tuut, tuut, tuut. De wekker gaat af. Mama roept van onder aan de trap: 'Larissa, wakker worden. Vandaag mag je weer lekker naar school. Snel aankleden en eten maken.' 'Gelukkig, het was allemaal maar een stomme nachtmerrie', denkt Larissa en gaat zich klaar maken voor school. Haar

vriendin komt haar ophalen en ze lopen samen naar school.
Als ze langs de bosjes lopen horen ze geritsel.....

Einde!

Juryrapport

Opgesloten in de school:
Een gewone schooldag mondt uit
in een bloedstollend avontuur. En
steeds als Larissa en haar
vriendin veilig denken te zijn,
neemt het verhaal een nieuwe,
spannende en vaak zeer originele
wending.

2017

Larissa Schrama

JURY BESLUIT
★ ★
1STE PLAATS

THE NEDERLANDS
THRILLER
FESTIVAL
SCHRIJFWEDSTRIJD

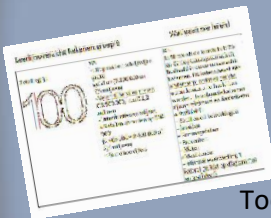
Wolven?

Dean Hinsbeeck

Het Plankier

Thriller

Tring tring....., de bel van de school ging. Het was vijf voor half 9 en de juf zei dat iedereen binnen moest komen. De kinderen uit groep 8 begonnen die dag met rekenen. De rekentoets die zij vandaag gingen maken moest eerst nog geprint worden. Alex kreeg van juf Josje de opdracht om bij meester Joop de rekentoets op te halen. Meester Joop was de conciërge van de school de Regenboog. Hij werkte hier al heel lang en de kinderen vonden dat hij zich altijd een beetje apart gedroeg. Hij had altijd heel veel kleding aan, ook in de zomer. Hij lachte nooit en was altijd met zijn gedachten ergens anders. Alle kinderen probeerden een beetje uit zijn buurt te blijven, maar deze morgen lukte dat dus niet voor Alex.

Toen hij bij het kopieerhok aankwam, klopte hij op de deur. Er kwam een gegrom uit de kamer, wat bijna leek op het gejam van een wolf. Voorzichtig deed Alex de deur open. Meester Joop keek vragend en streng naar hem. Alex zei dat hij door de juf was gestuurd om de rekentoetsen op te halen. Langzaam bewoog meester Joop zich naar het bureau en pakte een stapeltje papier. Hierdoor schoof de mouw van zijn trui een beetje op en Alex zag een behaarde

arm. Niet zomaar een behaarde arm, maar het leek wel een vacht. Alex schrok en pakte snel de blaadjes en rende terug naar de klas.

Na een ochtend vol rekensommen was de rekentoets eindelijk afgelopen. 'Gelukkig, nu pauze', dacht Alex. Op het schoolplein vertelde Alex aan zijn klasgenootjes Daan en Kim wat hij eerder bij meester Joop had gezien. Eerst geloofden zij het verhaal van Alex niet, maar omdat zij zagen dat Alex echt bang was, wilden zij het met eigen ogen zien. Met z'n drietjes spraken ze af om na schooltijd terug te komen. Ze wisten dat meester Joop altijd de school afsloot en zo hadden ze mooi de kans om hem goed in de gaten te houden.

Om half 6 spraken Alex, Daan en Kim op het schoolplein af. Omdat het al winter was, was het al vroeg donker. Je kon al een stukje maan door de bomen zien. Ze bleven eerst om de hoek staan, zodat ze naar de ingang van de school konden lopen zonder op te vallen. De deur stond een klein stukje open en de drie scholieren gingen zachtjes naar binnen. De school was verlaten en alleen in het kopieerhok brandde nog licht. Ze zagen meester Joop druk op de computer bezig. Hij typte een brief die hij daarna printte. Kim en Daan zagen nu wat Alex bedoelde. De arm van meester Joop was super behaard en leek op een soort vacht. Ook maakte hij een soort grommend geluid. Meester Joop sloot het kopieerhok en liep door de gang. Toen de maan door het raam de school in scheen, raakten een paar lichtstralen het gezicht van meester Joop. Opeens begon hij harder te grommen en veranderde zijn gezicht in het gezicht van een wolf. Zijn ogen werden vuurrood, hij kreeg tanden als scherpe spijkers waar slijm uit kwam. Ook zijn handen veranderden in grote

A mobile phone with a screen displaying '879 346 0047' and a keypad with various icons. The phone is decorated with colorful stickers and has a small antenna at the top. The keypad features icons for various functions like 'M', 'C', 'T', 'F', 'A', 'S', 'P', 'E', 'X', '0', '1', '2', '3', '4', '5', '6', '7', '8', '9', and a 'SEND' button. The screen also shows 'Fido' at the top and 'India' and 'GSM' at the bottom.

Tot op de dag van vandaag blijven er kinderen op basisschool 'De Regenboog' verdwijnen.....

Juryrapport

Wolven?:

Je eigen school, de plek waar je je veilig waant. Dan, plotseling, blijkt toch niet alles te zijn zoals je dacht. Een heel spannend verhaal met verrassende wending aan het einde.

2017

Dean Hinsbeeck

15

Ga niet in de tram!

Samira van Hinte,
Prinses Margrietschool

Thriller

Het is een normale dinsdagavond en ik ben alleen in de bibliotheek boeken aan het zoeken. Ik heb al een paar boeken gepakt om te lenen. Al lezend in een boek van Harry Potter loop ik tussen de boekenkasten door. Ik pak het griezelboek "De Griezelbus" en leg het bij de boeken die ik wil lenen.

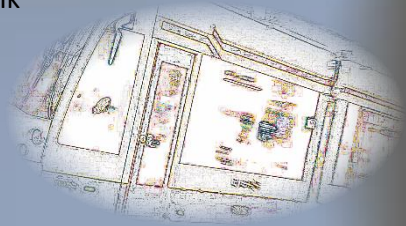
Ik kijk nog snel even op mijn horloge en schrik. De laatste tram gaat al over 1 minuut! Snel pak ik mijn boeken, scan ze en ren naar de tram, maar ik ben te laat. De laatste tram is al vertrokken. Wat moet ik nu?

Terwijl ik sta te piekeren over wat ik nu moet doen, komt er nog een tram aan. Er staat op: lijn 5. Lijn 5?, die bestaat toch niet, denk ik snel. Maar ik stap toch maar in, ik hoef namelijk maar 3 haltes. Terwijl de tram vertrekt besluit ik een plekje achterin de tram te zoeken en als ik ga zitten merk ik dat er iets niet klopt. De tram is zo stil. Ik mis de geluiden van de metalen wielen op de rails en het gepiep van de wagons die aan elkaar zitten. Ik besluit daarom een muziekje aan te zetten. Ik kijk lekker rond in de tram en ik zie op het digitale informatiebord staan: **zet de muziek uit.**

Verbaasd zet ik de muziek uit. Ik kijk nog eens rond en zie een bordje aan het plafond van de tram. Op dat bordje staan de haltes: Zombiehart, Geestenbos, Skelettenpoort en Spookpark. Nu word ik een beetje bang. Haalt er iemand een grap met mij uit? Ik kijk geschrokken naar buiten. En nu word ik volgens mij gek....

De tram gaat van het spoor af en hij vliegt! Ik heb hoogtevrees dus ik wil niet meer kijken, maar ik moet zien wat er gebeurt. Want het is zo cool, maar eng tegelijk. Ik kijk dus nog steeds naar buiten. De tram vliegt op 2 meter hoogte door de lucht en langzaam gaat de tram steeds sneller.....

Ineens zie ik het hek naast de tram verdwijnen. Dan zie ik in de verte een muur op hoge snelheid naderen. Ik zet me schrap voor de botsing en dan... We rijden door een smal gat in de muur en de tram past er precies doorheen. Het lijkt of we in een hele lange tunnel rijden. Ik bedoel vliegen natuurlijk. Dan rijden we ineens door oude kelders. Alleen is het hier nooit schoongemaakt. Spinnenwebben hangen aan de muren. Skeletten liggen op de grond en overal ligt stof. Pas na 2 minuten rijden we door de uitgang. Plotseling hoor ik een stem: 'Halte Spookpark. Vergeet niet uit te checken met uw ov-chipkaart'. Ik besluit uit te stappen. Maar ik ben vergeten dat de tram op 2 meter hoogte zweeft! 'Help ik val! Ik val naar beneden!' roep ik nog. Gelukkig val ik in een berg herfstbladeren. Als ik opsta kijk ik om mij heen. Dit ken ik. Dit is in het Binnenpark, dicht bij de Prinses Margietschool. Ineens komt een klein steentje op mij af

suizen. Gelukkig trekt iemand mij opzij en het steentje valt naast me op de grond. 'Pas op' zei een grommende stem. Het was een man met een grote neus, haar tot op zijn schouders en twee verschillende kleuren ogen. Eén oog groen en het andere rood. De man vertelt verder: 'Pas op voor de griezelstenen'. 'Wat een grappige naam' zeg ik geschrokken. 'Het zijn toch gewoon kiezelstenen?'. 'Nee' zegt de man. 'Als griezelstenen je bijten doet dat verschrikkelijk veel pijn. Maar trouwens, wat doe jij hier? Het is hier niet voor stervelijken. Maar oké, je bent nieuw hé? Dan zal ik alvast zeggen dat je niet naar die school moet daar. Daar geven geesten les. Niet zomaar geesten. Maar de geesten van juf Silvia en juf Monica. Echt enge juffen. Ik kan het weten want ik heb daar op school

gezetten''. Hij begint hele verhalen te vertellen en ik begon me te vervelen. Plots zie ik achter de man 3 witte schimmen verschijnen. 'SPOKEN!!!!': roep ik iets harder dan ik eigenlijk wilde. De man draait zich om en hij begint hard te lachen. Na een tijdje zegt hij tegen de spoken: 'Heeft dit meisje jullie laten

schrikken?' Ik keek naar de spoken en ze keken mij heel bang aan. De man zei, terwijl hij speurend naar de hemel kijkt: 'Voor dit meisje hoeft je niet bang te zijn, er zijn gevaarlijkere dingen. Trouwens, ik moet gaan'. De man nam een sprong en rende de bosjes in, mij met de spoken achterlatend. De spoken zeiden in koor: 'Daar gaat ie weer hoor'. Terwijl ze wegzweefden.

In verwarring loop ik zomaar een kant op, toevallig richting de school. Natuurlijk kom ik de geest van juf Monica tegen, die net op weg naar haar werk gaat. We kletsen samen wat en ik denk: "Waar had die man het over. Juf Monica is heel lief en dan zal juf Silvia ook wel lief zijn." Dan komt er ineens om de hoek een boeman aansluipen; het is de directeur, meester Wim. In paniek laat ik de juf alleen en ren terug naar het spookpark.

Ik loop naast de bosjes en hoor iets grommen. Ik loop wat naar achter en pak een dikke, stevige stok. Ik voel zachtjes met de tak in de bosjes en probeer in de bosjes te kijken wat het is. Ik zie het al duidelijker, maar ik weet niet wat het is. Ik laat de stok verder in de bosjes glijden. En... hap! Iemand bijt in de stok en trekt hem mee. Omdat de stok in mijn jas vast raakt neemt het ding mij ook mee. Ik word in de bosjes gesleurd en ik weet eindelijk wat dit 'het' is. En ook dat ik snel had moeten doorlopen. Het is een wolf. Een wolf met een groen en een rood oog... die meneer. Die rare man met zijn lange haren en griezelsteentjes is een weerwolf! Een echte weerwolf! Cool. Maar nu even niet. Ik word zo dadelijk opgegeten door een weerwolf. Ik laat de stok los en probeer weg te rennen. Dan ineens voel ik een scherpe pijn "AU!!!" De wolf heeft mij gebeten! In mijn onderbeen, net boven mijn enkel. De wolf schrikt een beetje en gaat dan zitten. Alsof hij niks gedaan heeft. Net alsof hij dit vaker doet. De wond begint te bloeden. Ik kijk om me heen. Dit is het territorium van de weerwolf. In het duister zie ik een grote wollige mand staan. De wolf

pakt iets van onder de mand. Hij komt terug met verband in zijn bek. De wolf doet het om mijn been. Hij verzorgt mijn been en hij wil me wat laten zien. Iets bijzonders. Hij loopt naar de mand en net als ik denk dat hij nooit terug komt, komt hij terug met iets in zijn bek... het zijn 2 kleine wolfjes. Ze trillen helemaal. Ze staan op het punt om dood te gaan. Ik pak snel een deken en leg de twee kleine wolfjes erop. Daarna doe ik de deken over hen heen en laat ze opwarmen. Ik zorg nog even voor ze. Maar dan zie ik een briefje liggen. Er staat op: "Zorg voor de kleine wolfjes: Hanny en Nanny. Ik kan niet meer voor de kleintjes zorgen. Ik ben zwak en ik blijf dus nog een tijdje weg. Groetjes van Vera..." 'Is dit je vrouw?' vraag ik aan de weerwolf. 'Ze komt vast snel weer terug'. 'Ja', zegt de weerwolf. Ik bedenk opeens dat ik gewoon kan staan. Zo erg is die wond niet. Het doet wel een beetje pijn maar ik voel bijna niks. Ik wens de vaderwolf veel succes met de kleine wolfjes, die ondertussen al een beetje zijn opgewarmd en ik loop terug richting de tramhalte. Ik zie de tram aankomen! Daar wil ik in. Maar hij vliegt. "Help!", roep ik. Daar komen de 3 spoken aan die ik al eerder gezien heb, bij die man (of weerwolf). Ze krijgen me naar boven en ik stap in de tram. De deuren gaan dicht. Ik heb het gehaald! Opgelucht haal ik adem, dan hoor ik ineens: 'Halte Geestenbos' Ik kijk uit het raam. Zal ik uitstappen.....????

Ja, want ik heb ontdekt dat ik van griezelavonturen hou.

Juryrapport

Ga niet in de tram!
Een tram die eigenlijk niet
bestaat, brengt je naar een
griezelige plek vlakbij je eigen
basisschool. Zijn de spoken en de
wolven daar echt zo eng als ze
lijken?

2017

Samira van Hinte

JURY BESLUIT

3DE PLAATS

T NEDERLANDS
THRILLER
FESTIVAL
SCHRIJFWEDSTRIJD

21

De Horrorclown

Olivia Esquivel Ccala,
Het Plankier

Thriller

Er was eens een meisje dat Olivia heette. Ze woonde in een huisje in het park. Op een dag nodigde ze haar vriendinnen uit om te komen logeren. Ze heetten Britt en Daniela. Ze belden aan en Olivia vroeg: 'Wat willen jullie doen?' Eerst gingen ze allemaal spelletjes doen maar toen het donker werd stelde Britt voor om buiten te spelen in de speeltuin. Olivia vond het maar een slecht idee, omdat het al donker was en omdat ze bang was in het donker. Maar Britt en Daniela waren te eigenwijs en besloten met zijn tweeën te gaan. Ondertussen was Olivia aan het wachten tot ze weer terug waren, toen ze opeens een luid gegil hoorde. Ze wilde kijken maar durfde eigenlijk niet. Toch verzamelde ze al haar moed bij elkaar en ging naar buiten om te kijken wat er aan de hand was. Toen ze er was zag ze niemand maar opeens achter haar zeiden twee stemmen: Boe! Olivia schrok zich rot maar gelukkig waren het maar Britt en Daniela. De meiden lachten Olivia uit en Olivia moest zelf ook best een

beetje lachen. Toen kwam er geritsel uit de bosjes. Het geritsel werd steeds luider en luider en het kwam steeds dichterbij. Plotseling sprong er een clown met rood haar, een zwarte jas en een heel eng gezicht met puntige tanden uit de bosjes en zei met een enge stem 'Komen jullie spelen?!' Alle meiden

gilden als gekken en renden zo hard als ze konden terug naar het huisje. Toen ze er waren ging de telefoon en Daniela nam op. Een enge stem zei: 'Komen jullie spelen?!' Ze legde de telefoon neer en de andere twee meiden vroegen wie dat was. Daar antwoordde Daniela met een trillende stem op: 'het was die clown!' De meiden gilden het uit en na het gegil zei Britt: 'We moeten controleren of alle deuren dicht zijn'. Ze gingen de deuren van het huis af. Bij de laatste deur werd er hard op het raam gebonsd. Ze deden het gordijn open en zagen de clown. Hij herhaalde: 'Komen jullie spelen?!' Ze deden snel het gordijn weer dicht en bedachten een plan om van die clown af te komen. Het eerste plan was om de politie te bellen, maar toen de politiemannen er waren greep de clown de politiemannen en bond ze vast. Vervolgens gooide hij de politiemannen in de sloot en ging toen weer terug naar het huisje. Toen hij er was liep hij een paar rondjes om het huis om te kijken of er een geheime doorgang was, maar die was er gelukkig niet. Britt, Olivia en Daniela moesten een plan verzinnen om de

clown te vangen en hem weg te sturen, zodat hij nooit meer terug zou komen. Opeens begonnen de lichten steeds aan en uit te gaan totdat het licht uitviel. Het was duister en donker. Omdat het licht was uitgevallen zochten ze naar kaarsen. Daniela vond de kaarsen, maar toen ze die wilde pakken stootte ze per ongeluk tegen de glazen vaas van Olivia's moeder en boem! De glazen vaas brak. Er vlogen honderden vleermuizen uit de vaas en die vlogen op de meiden af. Ze renden naar boven en sloten zich op in Olivia's kamer. Daar staken ze de kaarsen aan en tussen het speelgoed viel Britt's oog op een nerf rebel pistool met drie pijlen. Ze bedacht een nieuw plan. Haar plan was om de pijlen in brand te zetten en ze dan op de clown af te vuren. De eerste die een pijl mocht afvuren was Britt. Ze deed het raam open en richtte de pijl met volle concentratie op de clown en telde tot drie: een, twee, drie, go! En ze schoot de vuurpijl richting de clown, maar helaas.. mis. Nu was Daniela aan de beurt. Ze richtte en schoot zonder concentratie de pijl richting de clown, maar die was al helemaal mis. Sterker nog: de pijl lag 10 meter van de clown af. De laatste pijl was voor Olivia. Ze schoot zonder angst, geconcentreerd en doelgericht met het doel om de enge clown te vernietigen. Dit was hun laatste kans. Net als bij de poging van Britt telden ze tot drie: een, twee, drie, go...! En Olivia schoot op het jasje van de clown. Zijn jasje vloog in brand, maar helaas gooide de clown zijn jasje in de sloot. Hij keek de meiden eng aan en lachte gemeen. Opeens zei Daniela: 'Hebben jullie het hier ook zo koud?' Olivia zei: 'Ja inderdaad, ijskoud maar nee..nee..of toch wel?' 'Wat is er Olivia?' vroeg Britt.

Olivia antwoordde: 'Misschien zorgt de clown met zijn blik ervoor dat het hier zo koud wordt.' De meiden antwoordden bang: 'oh neeeee.....' Olivia probeerde dapper te zijn en zei:

'Meiden, we moeten snel een plan bedenken want anders...' Opeens hoorden ze een hard geluid.

Het kwam van beneden. Had de clown de voordeur ingetrapt en was hij nu binnen?!

Britt zei: 'Kom op, we moeten snel iets bedenken om de clown te vernietigen, anders vriezen we dood of nog erger, we worden gepakt door de clown!' Olivia dacht na over een nieuw plan tot Daniela een oud rood boekje vond en ze vroeg: 'Is dit van jou?' Olivia antwoordde: 'Nee, ik heb dit boekje nog nooit gezien.' Ze maakten snel het boekje open en op de eerste bladzijde

stond:

"Beste nieuwe bewoners, als je dit leest betekent dat dat de horrorclown is teruggekomen en dat jullie in gevaar zijn. Maar met dit boekje kun je ervoor zorgen dat de clown verdwijnt. Het enige wat jullie moeten doen is de clown vangen en dan om hem heen gaan staan en zeggen: Wij zijn niet bang! En dat moet je steeds herhalen. Liefs, de vorige bewoners."

Daniela zei: 'Dus we moeten hem vangen en dan zeggen dat we niet bang zijn?' Britt knikte. Daniela zei: 'Maar hoe gaan we de clown vangen?' Olivia zei dat ze nog wol had en als ze dat zouden vastknopen dan konden ze een net maken. De meiden knoopten het wol snel tot touwen en maakten een

net. Ondertussen was de clown op zoek naar de meiden en stap voor stap kwam hij dichterbij. De meiden hoorden de vloer kraken. Net toen de clown bijna voor de deur stond was het net af. Ze stonden klaar om hem te vangen. Ze verstopten zich achter de deur, want hij was er bijna. De deur ging open en plotseling vlogen de honderden vleermuizen naar de clown en de meiden kwamen achter de deur vandaan. Ze besprongen de clown en gooiden het net op hem. Vervolgens pakten Daniela en Britt het extra touw dat ze hadden gemaakt van de wol en bonden hem goed vast. Ze stonden hand in hand en schreeuwden: 'Wij zijn niet bang! Wij zijn niet bang!' Na een paar keer verdwenen de clown en de vleermuizen met een felle lichtflits en boem! Alles was weer zoals het was. Olivia zei: "Dit was het spannendste slaapfeestje ter wereld". Britt en Daniela zeiden: 'Inderdaad het spannendste slaapfeestje ooit!'

EINDE

Juryrapport

De horrorclown:
Wat begint als elkaar een beetje
bang maken, loopt vlug uit de
hand. Een enge clown duikt
steeds weer op. Komen Olivia en
haar vriendinnen van hem af of is
de horrorclown de sterkste partij?

2017

**EERVOLLE
VERMELDING**

Olivia Esquivel Ceala

27

Cato en de griezelboom

Jasmijn Hilgenga
Paulusschool

Thriller

Het regende en ik verveelde mij. Ik keek naar Cato; een Cockerspaniël, bruin met lange oren en een dikke vacht. Soms vraag ik me af: "wat zal een hond eigenlijk denken?" Een uurtje later stopte het met regenen en ik had zin om de hond uit te laten. 'Cato, kom, we gaan even wandelen'. Kwispelend kwam ze naar me toe, ik deed de riem om en liep naar het Westerpark. Wat er toen gebeurde, vergeet ik nooit meer.

Cato kwam met een stok aangerend en legde hem voor mijn voeten neer. Ik wilde de stok pakken, maar snel sprong ze ervoor en pakte de stok. 'Gaan we dat spelletje doen?' vroeg ik lachend. Uiteindelijk kreeg ik de stok te pakken en gooide hem zo ver als ik kon. Opeens begon Cato te blaffen en ze rende naar een boom toe. Ik rende erachteraan, maar ze bleef blaffen. Ik keek naar de boom en dan weer naar Cato. Zo ging het door, totdat ik opeens mijn naam hoorde: 'Lolaaa!' Ik kijk om mij heen, maar zag niets. Ik hoorde weer: 'Looolllaaaa'!!!'

Ik vond het een beetje eng, maar liep verder. Maar hoe verder ik weg liep van de boom, des te harder het

ging regenen en waaien. Ik liep terug en het stopte met regenen en waaien. Ik hoorde weer roepen: 'LoooooIIIIlaaaaa'. Deze keer ging ik dichterbij Cato staan. Hoe dichterbij ik kwam, des te harder het geroep werd: 'LoooooIIIIlaaaaaaaa!' Dit keer klonk het anders. Het klonk dreigend. En de stem zei: 'Als je een van de bomen aanraakt, gebeurt er iets speciaals.'

Ik werd bang en dacht: 'Moet ik dit echt doen?' Maar ik was ook nieuwsgierig. Ik gaf het een kans. Ik raakte de eerste boom aan, maar er gebeurde niets. Dan de tweede, ook niets, de derde weer niets. Zo ging het door.

Ik vond het genoeg en stopte. Ik was moe en ik leunde tegen de boom, waarvoor Cato stond te blaffen. Toen gebeurde het.

De boom kreeg scheuren en er kwamen felle lichtstralen uit. Er verscheen een geest uit de boom. Hij zag er eng uit. Hij liep naar Cato en gaf haar iets. Het was een drankje dat er bruin uit zag. Ik bleef Cato aankijken. Plotseling begon Cato te praten: 'Ik ben het maar Cato. Wees niet bang.' Ik werd juist wel bang! Ik wilde het liefst wegrennen, maar bleef toch staan. Er gebeurde iets, iets wat niemand ooit kan vertellen, wat niemand ooit heeft gezien.

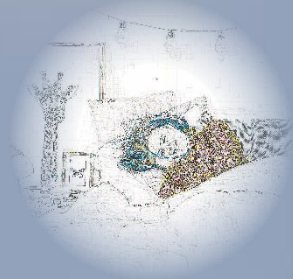
Cato kreeg tenen, grote voeten en behaarde benen. Ze stond op en kreeg ook nog vingers, handen en behaarde armen. Haar lichaam werd groter met een mooi groot hoofd. 'C-cccaattttoooo is een m-mmmennssss!' Ik kon mijn ogen niet geloven. Ze had lang bruin haar met grote punt-oren, een grote mond

en diepzwarte ogen. Ze liep naar me toe en zei: 'Pas op, straks bijt ik je.' Ik rende zo hard als ik kon, maar Cato was veel sneller. Zo snel, dat ik haar niet meer zag. Ze was sneller dan het licht! Ik dacht: 'Nu ben ik veilig'. Maar nee, Cato stond plotseling voor mijn neus!!! 'Aaaaaahhhhh!', gilde ik.

Cato pakte me vast. Ze veegde mijn haar naar achter en keek naar m'n nek. Mijn hart bonsde in mijn keel. Toen gebeurde er iets met haar tanden. Haar hoektanden werden groter en scherper. Voordat ik het wist: TJAK!!! Vier hoektanden in mijn nek. Ik gilde zo hard als ik kon. 'HELP!!!!' Ze wilde niet stoppen met bijten. Ik werd duizelig en riep: 'Stop Cato, ik val bijna flauw!' Ze riep: 'Ren weg, snel, voordat er niks meer van je over is.' Ik bleef staan. Er rolden tranen over m'n wangen en ik schreeuwde: 'Ik ga niet weg, ik wil je niet kwijt.' Cato werd woedend en schreeuwde: 'Rennen, nuuuuu!!!!' Ik barstte in tranen uit en Cato rende weg.

Het werd stil in het park en ik voelde me helemaal alleen. In mijn broekzak piepte mijn telefoon. Ik kreeg een berichtje van een onbekend nummer. Er stond: 'Ieder moment kan er iets gebeuren, bij jou thuis. Vandaag, misschien morgen. Wanneer ik honger heb.' Ik geloofde het niet en liep naar huis. Ik vond het toch wel spannend. Mijn ouders waren gelukkig thuis. Ik ging naar mijn slaapkamer en dook m'n bed in.

De volgende ochtend liep ik naar beneden om wat te eten. Toen ik de woonkamer binnenkwam, zag ik mijn ouders bewusteloos op de grond liggen. Ik liep naar ze toe en knielde neer. Ze hadden twee wonden in hun nek. Ik keek op en schrok. Daar stond Cato in de kamer. Zoals ik haar voor het laatst gezien had; als een vampier. Ik wilde wegrennen en probeerde de buitendeur te openen, maar het lukte niet. Ik pakte mijn telefoon van tafel, rende naar de badkamer en deed de deur op slot. Snel belde ik 112 en zei dat mijn ouders bewusteloos op de grond lagen.

Toen de ambulance kwam, was Cato weg. Ik ging met mijn ouders mee naar het ziekenhuis. Ze lagen in kamer vijftien naast elkaar. Ze hadden bloed te kort en kregen bloed. In de tussentijd zat

ik te bedenken hoe ik mijn ouders moest gaan vertellen wat er met Cato aan de hand was. Ik kreeg een grandioos idee! 'Wat nou als ik terugga naar de boom!'.

Ik was zo bang. Ik deed m'n jas aan en rende naar de boom waar Cato veranderd was in een vampier. Er lag een boek en er stond wat op. Ik kon het niet goed lezen: iets met een vier, een acht en een zeven. Ik deed het boek open en er stonden vampiers en honden in getekend met daarnaast een spreuk: 'Hier een tand, daar een tand, geef mijn vampier weer verstand. Laat haar weer blaffen en huppelen door het zand.' En dat moest ik vijftien keer zeggen.

Ik raakte de boom aan en herhaalde de spreuk. Na de derde keer begon het te waaien en te onweren. De blaadjes draaiden rond als een draaikolk en mijn haren gingen alle kanten op. Voor ik het wist stond Cato voor mijn neus. Ze kreeg weer haar mooie oren, kleine pootjes, een staart, een klein neusje en geen scherpe hoektanden meer. 'Caaaatttooooo!!' riep ik. Ik pakte en knuffelde haar.

Ik liep met Cato terug naar het ziekenhuis. Toen ik binnenkwam, waren mijn ouders wakker geworden. Ik liep naar ze toe en gaf ze een knuffel. Ze zeiden dat ze gedroomd hadden over Cato, dat ze een vampier was. Ik zei: 'Joh, dat zal vast niet gebeuren!' Terwijl ik eigenlijk wilde zeggen: 'Ja, dat is ook gebeurd!'

De dokter zei dat ze morgen naar huis mochten. Ik was superblij, omdat ik niet van ziekenhuizen hou. Mijn ouders vertelden mij dat ik niet meer naar het Westerpark mocht, omdat daar enge wezens leven. Ik besloot niets te zeggen, maar dacht: 'Ja, dat weet ik nu ook wel. Ik heb het zelf meegemaakt'. Samen met Cato liep ik naar boven naar mijn slaapkamer. Voordat ik het wist had Cato al m'n knuffelbeestje gepakt. Ik pakte haar op en zei: 'Wat ben je toch ook een boef!'

Juryrapport

Cato en de griezelboom:
Werkelijkheid, fantasie en
werkelijkheid volgen elkaar in een
rap tempo op. Goed geschreven
verhaal. Wie durft zijn hond nog
uit te laten in het Westerpark?

2017

**EERVOLLE
VERMELDING**

Jasmijn Hilgenga

33

Thrillerschrijvers top vijf van 2018

1. **Larissa Schrama** - IKC Klimboom
Opgesloten in de school
2. **Dean Hinsbeeck**- Het Plankier
Wolven?
3. **Samira van Hinte** - Prinses Margrietschool
Ga niet in de tram!
4. **Olivia Esquivel Ccala** - Het Plankier
De Horrorclown
5. **Jasmijn Hilgenga** - Paulusschool
Cato en de griezelboom

Longlist

In deze bundel is de top vijf van alle spannende verhalen opgenomen. Natuurlijk heeft de jury nog meer toppers gelezen die deze bundel nét niet hebben gehaald (in willekeurige volgorde) :

- **Selma Akdim**, IKC Klimboom
- “Ontvoerd”
- **Bram Jansen**, Paulusschool
- “De verdwenen volwassenen”
- **Rick Oosterling**, IKC de Tjalk
- “Het mysterie van het Noord Aa”
- **Nico Broekhuisen**, IKC de Tjalk
- “Het monster onder je bed”
- **Rochanne Hendriks**, Prinses Margrietschool
- “Naar het bos”
- **Elisa Netten**, IKC de Tjalk
- “Luna’s vlucht”

En natuurlijk ook weer dank aan ALLE kinderen die verhalen hebben geschreven die niet genoemd zijn.

Blijf schrijven!

Colofon

- Uitgave: Nederlands Thrillerfestival Zoetermeer
- Voorzitter: Ria Oosterop
- Jury: -Annemieke van Doorn
-Monica Hallegraeff
-Jan Brouwer
-Esther Holstege
en enkele vijfde- en zesdeklassers van het Erasmus College:
-Nienke Franken
-Sanne Pronk
-Geordi Peeters
-Zoë Bor
-Emma Dekker
-Jewel Versteegen
-Floor de Jong
- Fotografie: Stach Redeker
- Vormgeving: Tekst & Thema Zoetermeer
- Drukrealisatie: Tekst & Thema Zoetermeer
- Oplage: 750

Rabobank

gemeente
Zoetermeer

Fonds 1818

DE DIERENBOETIEK.NL

de[®]
makelaars

Jenné | Baars | Jenné

DRANKENGROOTHANDEL
Boonekamp
Mén dan drank alleen! B.V.
LEIDEN / AMPHORAHEG 12 / TEL. (071) 576 30 00 / WWW.BOOONEKAMP.NL

internarrow

Spetters

Primairproject
INTERIEURPROJECTEN

atkb
ADVIESBUREAU VOOR
BODEM, WATER EN ECOLOGIE

